

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoE/256/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3615202158
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3615202158.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v exekučnej veci oprávneného J. W., s.r.o., so sídlom J., E. XXX/A, W. XX XXX XXX, zastúpeného JUDr. E. T., G., advokátkou, so sídlom J., C. XX, korešpondenčná adresa: J., E. XXX/A proti povinnému J. K., bytom X. nad L. XXX, o vymoženie 976,25 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske, č.k. 5Er/163/2015-18, zo dňa 25. mája 2015, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie podľa § 104 ods. 1 O.s.p. s poukazom na § 103, § 159 ods. 3 a § 251 ods. 4 O.s.p. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že návrhom, doručeným exekútorskému úradu dňa 30.03.2015, sa oprávnený domáhal vykonania exekúcie proti povinnému pre vymoženie sumy 976,25 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., sp. zn. WH-B/0411/0099 zo dňa 27.04.2012, ktorý podľa vyznačenej doložky nadobudol právoplatnosť dňa 15.06.2012 a vykonateľnosť dňa 19.06.2012. Súd prvého stupňa pred preskúmaním samotnej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku skúmal podmienky konania v zmysle § 103 Občianskeho súdneho poriadku. Z obsahu pripojeného spisu tamjšieho súdu, sp. zn. 5Er/713/2012 zistil, že oprávnený sa na podklade vyššie uvedeného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., sp. zn. WH-B/0411/0099 zo dňa 27.04.2012 domáhal vykonania exekúcie proti povinnému pre vymoženie sumy 976,25 eur s príslušenstvom, a to na podklade návrhu na vykonanie exekúcie doručenému súdnemu exekútorovi dňa 18.09.2012. V uvedenej exekučnej veci súd prvého stupňa uznesením, č.k. 5Er/713/2012-13 zo dňa 02.10.2012 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok predložený ako exekučný titul nie je vykonateľný. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.04.2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.03.2013, č.k. 23CoE/468/2012-25. Na to súd exekučné konanie v zmysle ustanovenia § 44 ods. 3 Exekučného poriadku zastavil, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.10.2014. Súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol, že podmienky konania, za ktorých môže súd konať vo veci samej, súd skúma z úradnej povinnosti a kedykoľvek v priebehu konania. Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci je predpokladom toho, aby súd nekonal a nerozhodoval o veci, o ktorej už prv právoplatne rozhodol iný súd, prípadne iný orgán, ktorého rozhodnutím je civilný súd viazaný. Prekážka rei iudicatae sa zaraďuje do kategórie neodstrániteľných väd konania, existencia ktorých má za následok zastavenie konania. K prekážke rei iudicatae dôjde vtedy, ak sa začne konať, hoci už bolo právoplatne rozhodnuté, začne sa opätovne konať medzi tými istými účastníkmi konania a o tej istej veci. Z ustanovenia § 251 ods. 4 O.s.p. je zjavné, že pre exekučné konanie platia procesné podmienky, ktoré sú v podstate totožné s podmienkami sporového (nachádzacieho) konania.

Na to nadväzujú aj dôsledky nedostatku podmienok konania; ak pôjde o neodstrániteľnú podmienku exekučného konania, súd je povinný exekučné konanie zastaviť, a to práve vzhľadom na ustanovenia § 103 a § 104 O.s.p. v spojení s ust. § 251 ods. 4 O.s.p. Vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo prekážku rozhodnutej veci, je potrebné aj na exekučné konanie aplikovať ustanovenie § 159 ods. 3 O.s.p., ktoré výslovne zakotvuje, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Vecou samou sa rozumie nárok uplatňovaný iniciátorom súdneho (ale aj exekučného) konania, ktorý je predmetom konania, spolu s príslušenstvom tohto nároku. V exekučnom konaní je predmetom konania žiadosť oprávneného o tzv. nútený výkon rozhodnutia (exekučného titulu), a to v prípade, ak povinný dobrovoľne nespĺnil povinnosť vyplývajúcu z tohto rozhodnutia. Uznesenie, ktorým sa v exekučnom konaní rozhodlo o neprípustnosti exekúcie ako celku, bez špecifikácie jej časti, či určitých spôsobov vykonania exekúcie, je rozhodnutím súdu vo veci samej (uznesenie Krajského súdu Trenčín, č.k. 23CoE/311/2014-27 zo dňa 27.03.2015). Pred podaním návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v predmetnej exekučnej veci súd prvého stupňa už o totožnom nároku oprávneného, uplatnenom návrhom na vykonanie exekúcie a vyplývajúcom z toho istého exekučného titulu medzi tými istými účastníkmi exekučného konania, právoplatne rozhodol, a to uznesením, č.k. 5Er/713/2012-13 zo dňa 02.10.2012 zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok predložený ako exekučný titul nie je vykonateľný. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.04.2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 21.03.2013, č.k. 23CoE/468/2012-25. Na to súd exekučné konanie v zmysle ustanovenia § 44 ods. 3 Exekučného poriadku zastavil, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.10.2014. Nakoľko uvedeným uznesením o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo právoplatne rozhodnuté o právnom nároku oprávneného, ktorý bol priznaný v exekučnom titule, pričom skutkové okolnosti, vedúce k záveru o nespôsobilosti tohto exekučného titulu, zostali nezmenené, ide o meritórne rozhodnutie, ktoré založilo prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Vzhľadom na túto skutočnosť súd prvého stupňa dospel k záveru, že uznesenie, č.k. 5Er/713/2012-13 zo dňa 02.10.2012 v spojení s uznesením krajského súdu zo dňa 21.03.2013, č.k. 23CoE/468/2012-25 založilo prekážku rei iudicatae, a teda pokiaľ v totožnej veci podal oprávnený návrh na vykonanie exekúcie, v takomto exekučnom konaní nemožno pokračovať a je potrebné ho zastaviť pre existenciu neodstrániteľnej prekážky konania. Na základe toho súd prvého stupňa exekučné konanie zastavil podľa § 103 a § 104 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 251 ods. 4 O.s.p. O trovách exekučného konania vo vzťahu oprávnený a povinný súd prvého stupňa rozhodol podľa § 251 ods. 4 O.s.p. v spojitosti s § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p., pretože Exekučný poriadok v ustanovení o trovách exekúcie (§ 200 až § 203) neobsahuje osobitné ustanovenie upravujúce náhradové pravidlo pre prípad zastavenia exekučného konania (upravuje len prípady zastavenia exekúcie). O trovách konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 146 ods. 2 veta prvá O.s.p., kde mal na zreteli, že konanie bolo zastavené procesným zavinením oprávneného (pretože podal návrh na vykonanie exekúcie, ktorá v minulosti už bola vedená na tamomšom súde, a o ktorej už bolo meritórne rozhodnuté, teda pre prekážku rei iudicatae), avšak povinný si trovy exekučného konania neuplatnil a v konaní mu ani žiadne trovy nevznikli, a preto mu súd náhradu trov exekučného konania nepriznal. O trovách exekučného konania vo vzťahu súdny exekútor na jednej strane a oprávnený/povinný na strane druhej nerozhodoval, pretože Exekučný poriadok nedáva zákonnú možnosť rozhodovania o trovách exekučného konania súdneho exekútora po zastavení exekučného konania podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, ako je tomu v prípade zastavenia exekúcie podľa § 200 ods. 2 (teraz § 200 ods. 5) Exekučného poriadku, kedy má súd povinnosť rozhodnúť o trovách exekúcie. Súdny exekútor nie je v tejto fáze exekučného konania jeho účastníkom. Podľa § 37 ods. 1, 2 Exekučného poriadku účastníkmi konania sú oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon. Ak súd rozhoduje o trovách exekúcie, účastníkom konania je aj poverený exekútor. Ustanovenie § 37 ods. 1 Exekučného poriadku priznáva postavenie účastníka konania len poverenému súdному exekútorovi, pričom zo spisového materiálu nepochybne vyplýva, že v danom prípade nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora.

Proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom právneho zástupcu, odvolanie oprávnený. Podané odvolanie odôvodnil podľa § 205 ods. 2 písm. a), d), f), e) O.s.p. a § 221 ods. 1 písm. d), f) a h) O.s.p. Zastával názor, že v tejto fáze exekučného konania príslušný exekučný súd rozhoduje výlučne o podanom návrhu na vydanie poverenia, pričom prípustnými výsledkami sú buď vydanie poverenia na vykonanie exekúcie alebo vydanie uznesenia o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia. Napriek tomu exekučný súd o návrhu na vydanie poverenia nerozhodol,

ani jedným z uvedených spôsobov, ale exekučné konanie zastavil z dôvodu prekážky rozhodnutej veci. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/205/2011, 5ECdo/40/2013 a uznesenie Ústavného Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS. 254/2012. Bol toho názoru, že v danom prípade exekučný súd nesprávne aplikoval § 251 ods. 4, § 159 ods. 3, § 104 ods. 1 prvá veta a § 103 O.s.p., pretože v exekučnom konaní nie je možné na predchádzajúce exekučné konanie aplikovať zásadu res iudicata. Poukázal na to, že exekučné konanie nemá vo svojom predmete vec, o ktorej by sa mohlo právoplatne rozhodnúť. Exekučné konanie predstavuje len vykonávacie konanie, ktorého obsahom je nútený výkon už právoplatne rozhodnutej veci. Exekučné konanie nemá merito veci, o ktorom by sa rozhodovalo, ale predstavuje len proces. Vyjadril názor, že exekučný súd svojím postupom a napadnutým rozhodnutím porušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, ktoré je chránené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a súčasne účastníkom odňal možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/108/2012. Bol toho názoru, že súd prvého stupňa prekročil zákonné limity pre skúmanie žiadosti o vydanie poverenia podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súd je oprávnený skúmať a vykonať ako dôkazy výlučne žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. V tomto štádiu súd nie je oprávnený rozhodovať ani o zastavení konania, a to už vôbec nie, pokiaľ sa nevysporiadal s otázkou o udelení, resp. neudelení poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Súd sa tak v prvom rade mal vysporiadať so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a až potom, čo uznesenie o prípadnom zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia nadobudne právoplatnosť, môže exekučný súd rozhodnúť o zastavení konania. Týmto tak mal prvostupňový súd porušiť právo oprávneného na spravodlivý proces a odňať mu možnosť konať pred súdom. Mal za to, že prvostupňový súd pri skúmaní žiadosti o udelenie poverenia vykonával samostatne nové dokazovanie skutkového stavu. Exekučný súd uprel oprávnenému právo byť účastným na takomto zisťovaní skutkového stavu, čím zasiahol do jeho práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Svoju argumentáciu podporil s poukazom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 499/2012. Poukázal na porušenie právnej istoty a legitímnych očakávaní, keď exekučné súdy voči skutkovo a právne obdobných veciach poverenie vydajú aj zmietajú. Taktiež poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, č.k. 18CoE/633/2011-25 zo dňa 26.06.2012, č.k. 8CoE/635/2011-36 zo dňa 30.11.2012 a č.k. 18CoE/632/2011-23. Je toho názoru, že postupom prvostupňového súdu bol porušený princíp rovnosti účastníkov konania, keďže bez toho, aby povinná urobila akýkoľvek právny úkon, ju súd nezákonne zvýhodňuje len na základe jej postavenia. V odvolaní zmienil aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 23/2013-8, ktorým namietal neprimeranosť poskytnutej ochrany povinnej v exekučnom konaní z titulu jej spotrebiteľskej pozície. Odvolával sa na to, že hoci je účelom exekučného práva aj ochrana povinného pred nadmernými zásahmi prostriedkami núteného výkonu rozhodnutia, určite ním nie je ochrana fyzickej osoby z titulu jej spotrebiteľskej pozície, preto skutočnosť, že povinný bol v základnom (nachádzacom) konaní charakterizovaný ako spotrebiteľ, nezohráva v exekučnom konaní žiadnu právne významnú úlohu. Na záver z vyššie uvedených dôvodov navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté uznesenie v celom rozsahu zmenil tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovuje, alternatívne, aby príslušný súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinný sa k odvolaniu oprávneného písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdiť ako vecne správne.

V predmetnej veci sa oprávnený návrhom, doručeným na exekútorový úrad súdneho exekútora JUDr. Ing. I. N., PhD. dňa 30.03.2015, domáhal vykonania exekúcie proti povinnému pre vymoženie 976,25 Eur s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s. zo dňa 27.4.2012, sp. zn. WH-B/0411/0099, ktorý podľa vyznačenej doložky mal nadobudnúť právoplatnosť dňa 15.06.2012 a vykonateľnosť dňa 19.06.2012. Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie, keďže v predmetnom exekučnom konaní, sp. zn. 5Er/163/2015 je podkladom pre vymoženie pohľadávky oprávneného proti povinnému ten istý rozhodcovský rozsudok, v súvislosti s ktorým už súd vo svojom skoršom rozhodnutí, č.k. 5Er/713/2012-13 zo dňa 02.10.2012

jednoznačne konštatoval, že nie je spôsobilým exekučným titulom. Súd prvého stupňa bol toho názoru, že za týchto podmienok ide o prekážku rozhodnutej veci a toto exekučné konanie je potrebné zastaviť podľa § 104 ods. 1 O.s.p.

Z obsahu pripojeného spisu súdu prvého stupňa, sp. zn. 5Er/713/2012 vyplýva, že oprávnený sa na podklade vyššie uvedeného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Rozhodcovská, arbitrážna a mediačná, a.s. zo dňa 27.04.2012, sp. zn. WH-B/0411/0099, domáhal vykonania exekúcie proti povinnému pre vymoženie 976,25 Eur s príslušenstvom, a to na podklade návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 18.09.2012. V uvedenej exekučnej veci súd prvého stupňa uznesením, č.k. 5Er/713/2012-13 zo dňa 02.10.2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.04.2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 23CoE/468/12-25 zo dňa 21.03.2013. Následne súd prvého stupňa uznesením, č.k. 5Er/713/2012-44 zo dňa 24.09.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.10.2014, exekučné konanie zastavil.

Podľa § 251 ods. 4 O.s.p. na výkon rozhodnutia a exekučné konanie podľa osobitného predpisu sa použijú ustanovenia predchádzajúcich častí, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak. Rozhoduje sa však vždy uznesením.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 1 O.s.p., ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Ak vec nespadá do právomoci súdov alebo ak má predchádzať iné konanie, súd postúpi vec po právoplatnosti uznesenia o zastavení konania príslušnému orgánu; právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania zostávajú pritom zachované.

Podľa § 159 ods. 3 O.s.p. len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova.

Odvolací súd konštatuje, že existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci je predpokladom toho, aby súd nekonal a nerozhodoval o veci, o ktorej už prv právoplatne rozhodol iný súd, prípadne iný orgán, ktorého rozhodnutím je civilný súd viazaný. Prekážka rei iudicatae sa zaraďuje do kategórie neodstrániteľných väd konania, existencia ktorých má za následok zastavenie konania bez ďalšieho (iné rozhodnutie súdu v prípade prekážky rozhodnutej veci neprichádza do úvahy). V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na ustanovenie § 103 O.s.p., podľa ktorého kedykoľvek počas konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky konania, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). V ustanovení § 104 ods. 1 O.s.p. je ďalej zakotvené, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Z citovaných ustanovení O.s.p. teda vyplýva, že podmienky konania, za ktorých môže súd vo veci konať, sú skúma z úradnej povinnosti a kedykoľvek za konania.

Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k porušeniu procesnej podmienky prekážky rei iudicatae dôjde vtedy, ak sú kumulatívne splnené tri podmienky:

1. začne sa opätovne konať, hoci už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté;
2. začne sa opätovne konať medzi tými istými účastníkmi;
3. a o tej istej veci.

Z ustanovenia § 251 ods. 4 O.s.p. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=4793422>> je nutné vyvodit', že pre exekučné konanie platia procesné podmienky, ktoré sú v podstate totožné s podmienkami sporového (nachádzacieho) konania. Na to nadväzujú aj dôsledky nedostatku podmienok konania; ak pôjde o neodstrániteľnú podmienku exekučného konania, súd je povinný exekučné konanie zastaviť, a to práve vzhľadom na ustanovenia § 103 a § 104 O.s.p. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3406634-3406638>> v spojení s ust. § 251 ods. 4 O.s.p. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=4793422>>. Vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=26&p=13010>> neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo prekážku rozhodnutej veci, je potrebné aj na exekučné konanie aplikovať ust. § 159 ods. 3 O.s.p. <<http://www.epi.sk/main/goto.ashx?t=27&p=3406821>>, ktoré výslovne zakotvuje, že len čo sa o veci

právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Pre posúdenie rozsahu tohto striktného zákazu je nevyhnutné posúdiť, čo sa rozumie rozhodnutím vo veci samej v exekučnom konaní.

Vecou samou sa rozumie nárok uplatňovaný iniciátorom súdneho (ale aj exekučného) konania, ktorý je predmetom konania, spolu s príslušenstvom tohto nároku. V exekučnom konaní je predmetom konania žiadosť oprávneného o tzv. nútený výkon rozhodnutia (exekučného titulu), a to v prípade, ak povinný dobrovoľne nesplnil povinnosť vyplývajúcu z tohto rozhodnutia. Uznesenie, ktorým sa v exekučnom konaní rozhodlo o neprípustnosti exekúcie ako celku, bez špecifikácie jej časti či určitých spôsobov vykonania exekúcie, je rozhodnutím súdu vo veci samej.

Odvolačí súd po preskúmaní veci konštatuje, že v predmetnej veci bolo už medzi tými istými účastníkmi v minulosti vedené exekučné konanie pre vymoženie rovnakého nároku oprávneného, uplatneného návrhom na vykonanie exekúcie a vyplývajúceho z toho istého exekučného titulu. Toto predchádzajúce exekučné konanie skončilo právoplatným uznesením súdu prvého stupňa, č.k. 5Er/713/2012-13 zo dňa 02.10.2012, ktorým súd prvého stupňa zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.04.2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského súdu v Trenčíne, č.k. 23CoE/468/12-25 zo dňa 21.03.2013. V uvedenej exekučnej veci dospel súd prvého stupňa k záveru, že rozhodcovská doložka, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko spôsobuje nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného, a preto je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Exekučné konanie založené na takejto zmluvnej podmienke by bolo v rozpore s dobrými mravmi, a preto súd prvého stupňa v danej exekučnej veci zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Následne súd prvého stupňa uznesením, č.k. 5Er/713/2012-44 zo dňa 24.09.2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 21.10.2014, exekučné konanie zastavil podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku.

Podľa názoru odvolacieho súdu rozpor exekučného titulu so zákonom, ktorý bol dôvodom zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a následného zastavenia exekučného konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 5Er/713/2012, nemôže byť nijako konvalidovaný, či reparovaný. Uvedené rozhodnutie tak pre toto exekučné konanie, ktoré sa začalo medzi rovnakými účastníkmi pre vymoženie rovnakého plnenia na podklade rovnakého exekučného titulu, predstavuje prekážku rei iudicatae. Pokiaľ v totožnej už právoplatne rozhodnutej veci podal oprávnený opätovne návrh na vykonanie exekúcie, v takomto začatom exekučnom konaní nemožno pokračovať a je potrebné ho zastaviť pre existenciu neodstrániteľnej vady podmienok konania.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.